

Let na jedno ucho

Co je nové nemusí být vždy lepší. Dokonce bych si dovolil tuto pokrokovou myšlenku rozvinout, a tvrdit, že s každou novotou něco ztrácíme. Například u papírové letenky bylo jasné, jestli ji máte nebo ne. Ovšem jak je to s elektronickou? Je to něco jako peníze v bance. Máte je tam? A kde vlastně? A když vypnou počítače?

Jako každý normální tvor mimo vlašťovek a turistů nesnáším cestování. Už od rána se mi nikam nechtělo. Udělal se mi taky váček na zubu, a kdyby nebylo vše zařízeno, snadno bych vyfabrikoval milion důvodů proč nikam nejít.

Jistá útěcha byla, že Lufthansa, když zrovna nestávkuje, je společnost s dobrou pověstí a německým smyslem pro pořádek. Fronta na letišti ovšem byla pořádná, jako vždy. Mám dojem, že to souvisí spíš s proletarizací letecké přepravy než s bezpečnostními ohledy. Nicméně se to vydrželo. Nakonec, po zhruba čtyřiceti letech létání coby cestující jsem si myslel, že už mě nemůže nic překvapit. Ó osude, kdo do Tebe vidí... Poté, co jsem si vystál check-in, mi chlapec za pultíkem oznamuje, že žádnou letenku nemám.

Což je neobyčejně kuriózní situace, neboť mám potvrzenou rezervaci, reservation code i rozpis letů. Kdybych přišel do kterékoliv prodejny letenek a chtěl bez placení na čtvrt roku zamluvit nezávazně letenku Praha → Frankfurt → Vancouver → Edmonton → Toronto → Praha, ještě teď bych se svíjel ve svěrací kazajce v Bohnicích. Ovšem počítač to dokázal. Prý se ovšem vytvoření letenky „nějak nepovedlo“, platba byla vrácena a Lufthansa mi poslala email. Na nic jiného jsem neměl ráno v Ruzyni náladu, než přemýšlet, jestli jsem před čtvrt rokem dostal nějaký email. Pamatuji se naopak, že včera před odletem jsem dostal nabídku na „zdarma“ stažení novin do počítače na cestu.

Ovšem nebylo kdy a s kým se hádat. Přestože to byla evidentně chyba letecké společnosti, musel jsem si letenku u Last minute okénka koupit znova. O čtyři tisíce dražší než původně, stejná rezervace, stejná místa. Uff.

Řádově menší opruz byl na letišti ve Frankfurtu, kde nás už tak nacpané v letadle vyložili na ploše a nacpali do ještě menšího autobusu. Dělají to často, ale pořád mi to vadí.. Zejména o Frankfurtu jsem měl dojem z roku 1986 nejmodernějšího letiště. Byl jsem tam na chemické olympiádě a na památku nám dali knihu o Německu. Na letišti stály Boeingy 747, každý pěkně u svého chobotu. Nevěděl jsem, že tam stojí pořád. Na letadlo z Prahy ani po 31 letech žádný chobůtek nezbyl.

Na druhé straně to bylo dobře, protože s jedním takovým obrovským dvoupatrovým Boeingem 747-400 jsem pak letěl do toho Vancouveru. Nikdy jsem nechápal, jak se něco tak obrovského může odlepit od země. Ono mu to taky hned nešlo, protože měl údajně závadu na klimatizaci. Ovšem nechali nás do něj nalézt a oznamování zpoždění probíhalo ve stylu „České dráhy“, tj. „plánované zpoždění deset minut se může změnit“. A změnilo, na hodinu a něco, což při plánovaném času letu 9 hodin 55 minut nelibě nesly zejména nohy a další sedací končetiny. Při pohledu na sousední aeroplán „Lufthansa-Cargo“ jsem si říkal, že až si založím leteckou společnost, žádné „cargo“ to nebude, ale budu vozit jen lidi. Ty mi tam nalezu i vylezu bez jeřábů, a ještě se sami poskládají do přihrádek.

Nakonec se to odlepilo od země celkem svižně. Ne, že bych byl na počítače nějak vysazený, ale další věc, co mě zaujala, byl supermoderní dotykový display přede mnou, kde jsem mohl sledovat filmy apod. Jenže z nějakého důvodu na mě stále mluvil korejsky, a přepínal se do různých módů i bez dotyků. Konečně umělá inteligence s vlastním rozumem... Že inzerovaná síť wifi na palubě nefungovala mě už ani tak nepřekvapilo.

Pochopitelně jsem se před letem utěšoval, že čas nepromarním, např. že budu dopisovat za letu článek... nicméně dopadlo to jako vždy, tj. po obědě a kelímku vína následoval spánek přes celé Grónsko.

Až za ním jsem se rozhodl přemoci umělou inteligenci a pustit si nějaký film. Rozbalil jsem stereo-sluchátko. Přívodní kabel měl dva konektory. Ovšem na chytrém displeji byla jen jedna dírka. Podle vzoru ostatních cestujících jsem tedy nechal jeden konektor ve vzduchu. Bylo to zvláštní stereo, na jedno ucho nebylo nic slyšet...

Ovšem, na co si vlastně člověk stěžuje... nakonec to doletělo. Vše je relativní, byly doby, kdy v Praze úroveň ani jedné veřejné toalety nesahala té v Boeingu ani po umyvadlo. A nikomu to nepřišlo, protože se stejně nemohlo cestovat.

A to mi taky Lufthansa chtěla naznačit: Vaše stížnosti jedním uchem tam, druhým uchem ven.

